

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Петти оддел

ОДЛУКА

ЗА ДОПУШТЕНОСТА НА

**Жалбата бр. 39168/03
од Јован ВРАНИШКОСКИ
против Република Македонија**

Европскиот суд за човекови права (петти оддел), на 22 јуни 2010 на седницата на советот во состав:

Peer Lorenzen, *претседател*,
Karel Jungwiert,
Renate Jaeger,
Mark Villiger,
Isabelle Berro-Lefèvre,
Мирјана Лазарова Трајковска,
Zdravka Kalaydjieva, *судии*,

и Claudia Westerdiek, *секретар*

Во врска со гореспомената апликација поднесена на 27 ноември 2003,

Во врска со обсервациите поднесена од страна на Владата и обсервацијата поднесена како одговор од страна на жалителот,

По расправата, одлучи како што следи:

ФАКТИ

Жалителот, г-динот Јован Вранишкоски, е македонски државјанин роден 1966 година и живее во Битола. Тој пред Судот беше застапуван од

страна на г-дин В. Горгиев, адвокат од Битола. Македонската Влада беше застапувана од страна на нејзиниот Агент, г-ѓа Р.Лазареска Геровска.

А. Околности на случајот

Фактите на случајот, на начинот на кој се презентирани од страна на странките, може да бидат сумирани на следниов начин:

На 15 ноември 2000 жалителот бил назначен за Епархиски Архиепископ на Повардарската Православна Епархија на Македонската Православна Црква („МПЦ“). Со одлука од 11 април 2001, тој го определил манастирот Св. Великоначеник Димитриј во Велес како место за негово живеење и богослужење. Сепак, тој живеел и богослужел во зградата на Велешката и Повардарската Епархија („зградата на Епархијата“).

На прес конференција одржана на 21 јуни 2002, жалителот соопштил дека стапува во канонско единство со Српската Православна Црква („СПЦ“). На 26 јуни 2002 значителна бројка на луѓе (според Владата 1.500, а според жалителот, помалку од 100 луѓе) се собрала на градскиот плоштад во Велес протестирајќи против ваквата одлука на Вранишкоски и барајќи негово разрешување и расчинување. Со одлука од 28 јуни 2002 со чија содржина се запознаени и јавните медиуми во Република Македонија, Светиот Архиепископски Синод (САС) упатил повик до Вранишковски во рок од 7 дена да се врати во единство на МПЦ. Кога тој одбил, на 3 јули 2002 друг јавен протест бил организиран на градскиот плоштад во Кавадарци.

1. Одлуките на САС на МПЦ

На вонредна седница одржана на 5 јули 2002, САС на МПЦ донел едногласна одлука со која го разрешил жалителот од должноста епархиски архиепископ на Повардарската епархија, од причина што со неговото пристапување во СПЦ, тој го повредил Епископското исповедание/заклетва според кое тој бил должен да го чува единството и Уставот на МПЦ. Манастирот „Свети великоначеник Ѓорѓи“, кај Неготино („манастирот“) му бил определен како ново место за живеење и богослужење. Притоа, му дала можност, во рок од 30 дена истиот да се врати во единството на МПЦ, во спротивно на што би биле преземени понатамошни мерки согласно правилата на МПЦ. Истовремено било одлучено од 6 јули 2002 (денот на стапување во сила на „одлуката за разрешување“) со Повардарската епархија да раководи САС на МПЦ.

Со одлука од 6 јули 2002, била формирана Комисија за извршување на примопредавање на Повардарската епархија, епархиската каса и инвентарот („Комисија“). За ваквата одлука исто така била известени медиумите.

Истиот ден, МПЦ побарала од Министерството за внатрешни работи („Министерството“) помош при извршувањето на одлуката. Во барањето, *inter alia* стоело дека:

„...заради можни пречки во спроведувањето на донесената одлука од страна митрополитот Јован („жалителот,“) или некој друг, бараме служба при Министерството за внатрешни работи, од Велес, доколку има потреба, да преземе неопходни мерки за истата да биде реализирана,“

2. Иселување на жалителот од просториите на Епархијата

(а) Верзија на настаните презентирани од страна на Владата

На 6 јули 2002 припадници на МВР биле распоредени на реонот околу зградата на Епархијата. Околу пладне, пристигнале членовите на Комисијата („владици,“) со цел врачување на одлуката за разрешување на жалителот и примопредавање на Епархијата. Тие биле поздравени од насобрана група на луѓе пред влезот на самата зграда. Вратата од зградата на Епархијата била заклучена. Владниците чекале жалителот и останатиот персонал, кој во моментот биле во зградата, да ја отворат вратата. Во меѓувреме бројот на присутните граѓани пред епархиската зграда значително се зголемил. Поради нарасната тензија и индикации за безбедносни ризици на одржувањето на јавниот ред и мир, животот, личната сигурност и безбедноста на жалителот и останатиот персонал на Епархијата кој се наоѓал во зградата на Епархијата, МВР испратило екипа од 15 униформирани полицајци. По околу едночасовно чекање, владниците преземале активности во насока на обивање на бравата на влезната врата на епархиската зграда. Притоа тие му наложиле на бравар да ја обие влезната врата на епархијата. Поради безбедносни ризици, неколку припадниците на МВР со согласност на присутните владници влегле во Епархискиот објект. По влегувањето, владниците зборувале со жалителот. Полицијата ја обезбедувала Епархиската зграда, со цел да оневозможи обиди на присутната маса пред зградата, да влезе во истата. Полицијата ја проценила ситуацијата како критична и го советувала жалителот дека неговото натамошно останување во зградата на Епархијата, без обезбедување од страна на полицијата не е безбедно. Во такви околности, жалителот се согласил да замине преку задната врата. Тогаш, жалителот и останатиот персонал влегле во службено возило на Црквата и во придружба на полицијата заминале во манастирот.

Владата поднесе DVD со снимен видео и аудио материјал (3,38 мин.) во врска со иселувањето на жалителот од зградата на Велешката епархија. Според снимениот материјал, во моментот на пристигнувањето на владниците пред влезот на епархиската зграда, имало собрани луѓе и претставници на медиумите. Во моментот неможе да се забележи присуство на полицијата. Потоа, браварот ја обил вратата. Според објаснувањето на новинарот, вратата била обиена на барање на еден од владниците. По 45 –минутно чекање, владниците прво влегле во зградата на Епархијата. По 4 часа, жалителот ја напуштил зградата на Епархијата со црковно службено возило. Во тој моментот, може да се забележат неколку припадници на полицијата како прават простор за заминување на возилото во кое бил жалителот. Во моментот, многу повеќе луѓе биле биле насобрани пред зградата на Епархијата.

(б) Верзија на настаните презентирани од страна на жалителот

Жалителот ја оспори Владианата верзија на настаните. Тој упати на фактите на начинот на кој тие се утврдени од страна на првостепениот суд во граѓанската постапка опишана подолу, која Министерството не ја спорело во тој моментот. Тој особено спореше дека владиците при нивното пристигнување пред Велешката епархија, биле придружувани од страна на припадници на МВР и дека браварот пристигнал во возило обезбедена од страна на полицијата.

3. Парничната постапка за нарушено владение

Во јули 2002 жалителот, застапуван од страна на адвокат, иницирал граѓанска постапка против државата и министерството заради смеќавање на владението на епархиската зграда. Тој исто така барал воспоставување на состојба на владение, каква што била во моментот на смеќавањето и одземањето на владението. Тој тврдел дека околу еден часот попладне на 6 јули 2002 министерството го нарушил мирното уживање на епархиската зграда која исто така служела и како место негов дом. Тој тврдел дека 15 целосно опремено припадници на полицијата ја обиле вратата со помош на бравар, и влегле во зградата и покрај фактот што не постоела никаква одлука на државен орган која би ја овластила полицијата насилно да влезе за да ја изврши одлуката за разрешување. По упадот, г-дин Т. и г-дин А. владици, му ја врачиле одлуката за разрешување, која тој одбил да ја изврши. Тој понатаму тврди дека му бил извршен претрес и дека бил навредуван од страна на полицијата. Тој побарал судот да изведе докази со негов распит и сослушување на г-дин П.Т., г-дин К.Г., г-дин С.И., г-ѓа Ц.Б., персонал во епархијската зграда, кои биле очевидци на настанот, г-дин Т. И г-дин А.

Жалителот го засновал своето барање, *inter alia*, на членот 19 § 3, 26 и 50 од Уставот (види „релевантно домашно законодавство,“ подолу).

Министерството одговорило, *Inter alia*, дека постапувало на барање на Црквата за извршување на одлуката за разрешување, со цел обезбедување на местото и спречување на очекуваното нарушување на јавниот ред и мир. Нивната цел била не само да ја заштитат личната безбедност и сопственоста на собраните лица, туку и оние на жалителот.

На 17 февруари 2003 првостепениот суд во Велес, врз основа на членот 181 (3) од Законот за сопственост и други стварни права („законот,“) го одбил тужбеното барање на жалителот. Потпирајќи се, *inter alia*, на изјавите дадени од жалителот, -дин П.Т., г-дин К.Г., г-дин С.И., г-ѓа Ц.Б., судот го утврдил следново: дека епархиската зграда била постојано место на живеење на жалителот, односно дека горниот кат служел како место за живеење на жалителот и останатиот персонал, и дека работните простории на епархијата биле на долниот кат; дека околу пладне на 6 јули 2002, претставници на медиумите и група луѓе се собрале пред епархиската зграда. Бидејќи жалителот и останатиот персонал одбиле да ја отворат вратата, полицијата помогната од бравар, упаднала внатре и извршила претрес на жалителот, персоналот и

просториите. Жалителот разговарал со владиците и откако одбил да соработува, полицијата му наредила на жалителот и на останатиот персонал да ја напуштат зградата на Епархијата преку задната врата. Жалителот и персоналот потоа влегле во кола и придружувани од страна на полицијата заминале во манастирот.

Судот утврдил дека:

„...неспорно е дека тужителот (жалителот) ја имал во владение Повардарската Епархија, која служела не само како место за богослужба на тужителот (жалителот) туку и како место за негово живеење.....имајќи го превид можниот отпор од страна на тужителот (жалителот) или на останатите и врз основа на одлуката од 6 јули 2002, Претседателот на Светиот Синод на Црквата побарал (министерството) да ја спроведе неговата одлука....Како тужителот (жалителот) одбил да (го промени своето поранешно однесување), Светиот Синод имал сомнежи во однос на извршувањето на одлуката и барањето за интервенција од страна на полицијата било разумно....Тужителот (жалителот) и персоналот биле изнесени од зградата на Епархијата низ задната врата со цел да се избегне било каков контакт со насобраната маса и да се избегнат можни навреди....„

Жалителот се жалел врз основа на, *inter alia*, фактот дека понискиот суд одбил неговото тужбено барање, наспроти тоа што констатирал дека тој имал владение на епархиската зграда, која исто така служела како место за негово живеење и дека владението му било насилно одземено од страна на полицијата. Тој се жалел на погрешна примена на членот 181 (3) од Законот, од причина што црковната одлука не можела да се смета за „одлука на друг орган определен со закон,. Тој исто така се жалел дека министерството дејствувало како извршен орган на Црквата, извршувајќи ја одлуката за разрешување со примена на сила. Тој повторно се повикал на членот 19 § 3 и 26 од Уставот.

На 29 мај 2003 Апелациониот суд во Скопје ја одбил како несонована жалбата на жалителот, констатирајќи како неспорно дека Министерството делувало на барање на Црквата.

Врз основа на фактичката состојба утврдена од страна на првостепениот суд, судот зазел став дека одлуката на истиот требало да се заснова на член 168, а не на членот 181 (3) од Законот. Апелациониот суд утврдил дека:

„...тужителот (жалителот) имал само право на детенција на апартманите кои се наѓале на горниот кат од епархиската зграда врз основа на својата функција како владика. Неговото разрешување од функцијата и назначувањето од страна на Светиот Синод на Црквата, на манастирот како место за негово живеење и богослужба повлекло губење на правото на детенцијата. Како тужителот (жалителот) немал владение во смисла на членот 167 од Законот, тој неможел да бара заштита на владението согласно член 184 од законот..„

Б. Релевантно домашно законодавство и пракса

1. Уставот (како што е изменет со Амандман VII)

Член 19 § 3

...Македонската православна црква, како и Исламската верска заедница во Македонија, Католичката црква, Евангелско-Методистичката црква, Еврејската заедница и другите верски заедници и религиозни групи се одвоени од државата и се еднакви пред закон.

Член 26

Се гарантира неповредливоста на домот.

Правото на неповредливост на домот може да биде ограничено единствено со судска одлука кога е во прашање откривање или спречување, на кривични дела или заштита на здравјето на луѓето.

Член 50

Секој граѓанин може да се повика на заштита на слободите и правата утврдени со Уставот пред судовите и пред Уставниот суд на Република Македонија во постапка заснована врз начелата на приоритет и итност....

2 . Закон за сопственост и други стварни права

Членот 156(1) и (2) од законот предвидуваат дека сопственикот може со тужба да бара од држателот поврат на индивидуално определена ствар. Сопственикот мора да докаже дека врз стварта чиј поврат го бара има право на сопственост, како и дека стварта се наоѓа во фактичка власт на тужениот.

Членот 167(1) и (2) од Законот, *inter alia*, предвидува дека секое лице, кое непосредно или со посредство на полномошник, врши фактичка власт на стварта, може да тврди дека има владение на определена ствар има (непосредно владение).

Според членот 168, лицето кое врз основа на работен или сличен однос, или во домаќинство, постапува со стварите врз основа на туѓи налози и извршува туѓа фактичка власт, односно не остварува корист за себе, нема владение туку е само прост држател (детентор).

Според членот 181 од законот, без оглед на тоа какво е владението, никој нема право неовластено да го смеќава или одзема и тогаш кога смета дека има појакно право на владение. Според ставот 3, не се смета за неовластено смеќавањето на владението, ако чинот на смеќавање или одземање на владението е дозволен со закон или одлука на суд или на друго тело донесена врз основа на закон со кој е дозволено тоа.

Членот 182 (1) од законот предвидува дека владетелот на ствари и права има право на заштита на владението од смеќавање или одземање.

Членот 184 од законот предвидува дека владетелот на кого неовластено му е смеќавано или одземено владението, овластен е да бара од судот да се утврди чинот на смеќавање или одземање, да се нареди воспоставување на владетелска состојба каква што била во моментот на смеќавањето или одземањето и да се забрани такво, или слично смеќавање или одземање за во иднина. Судот ја дава оваа заштита на владението во посебна постапка според последната мирна состојба на владението и настанатото смеќавање или одземање, без оглед на законитоста на владение, совесноста на владетелот, како и без оглед на тоа колку смеќавањето или одземањето на владението е во определен јавен интерес.

3. Закон за облигациони односи

Членот 141 од законот за облигациони односи определува различни основи врз основа на кои може да се бара надомест на штета .

Членот 188 предвидува дека во случај на повреда на права на личноста судот може да нареди, на трошок на штетникот, објавување на пресудата, или нешто друго со што може да се оствари целта која се постигнува со надоместот.

4. Закон за кривична постапка

Членот 16 од Законот за кривична постапка предвидува кривичната постапка се поведува по барање од овластениот тужител. За дела за кои се гони по службена должност или по предлог на оштетениот, овластен тужител е јавниот обвинител, а за дела за кои се гони по приватна тужба овластен тужител е приватниот тужител. Ако јавниот обвинител најде дека нема основ за поведување или продолжување на кривичната постапка, на неговото место може да стапи оштетениот како тужител под условите определени со законот за кривична постапка.

Членот 56 *inter alia*, предвидува дека кога јавниот обвинител ќе најде дека нема основа да го преземе гонењето за кривично дело за кое се гони по службена должност, во рок од осум дена за тоа ќе го извести оштетениот. Тој исто така ќе го извести оштетениот дека може самиот да го преземе гонењето. Оштетениот има право да го преземе односно да го продолжи гонењето во рок од осум дена.

Согласно членот 141, секој може да пријави кривично дело за кое се гони по службена должност. Пријавата му се поднесува на надлежниот јавен обвинител писмено или усно. Пријавата може да се поднесе до надлежниот јавен обвинител усно или писмено.

5. Кривичен законик

Член 145 §§ 1 и 2 од Кривичниот законик *inter alia* предвидуваат дека тој што неовластено ќе влезе во туѓ дом, ќе се казни со парична казна или со затвор до една година. Ако делото го стори службено лице во вршење на службата, ќе се казни со затвор од шест месеци до пет години. Обидот за сторување на кривичното дело е исто така казнив.

6. Правилник за вршење на работите на министерството за внатрешни работи

Членот 3 од Правилникот предвидува мерки кои овластените службени лица може да ги преземат при извршувањето на работите од надлежност на Министерството. Согласно алинејата 4, овластените службени лица можат да влезат во туѓ дом или просторија со претходно легитимирање и презентирање на судска одлука односно наредба.

7. Релевантна судска пракса на домашните судови

Владата достави конечни судски одлуки во кои националните судови ги обвиниле тужените согласно членот 145 § 1 од Кривичниот законик поради повреда на неповредливоста на домот. Во овие случаи судовите постапувале и одлучувале по приватни кривични пријави поднесени од страна на жртвите (*К.бр.150/97; К.бр.38/99; К.бр.203/01; К.бр.1201/01; К.бр.1961/01; К.бр.235/02; К.бр.1260/02; К.бр.452/05; К.бр.397/06; К.бр.646/06; К.бр.183/07; К.бр.399/07; К.бр.88/08; К.бр.143/08; и К.бр.1321/09*).

Во предметот XXI К.бр. 3876/07-I од 23 април 2009 судот, врз основа на членот 145 § 2 од Кривичниот законик обвинил судски доставувач поради неовластено влегување во домот на жртвата со цел доставување на судска покана. Доставувачот бил предмет на гонење по службена должност од страна на јавното обвинителство.

ЖАЛБЕНИ НАВОДИ

Жалителот се жалеше на повреда на членот 8 од Конвенцијата, односно дека неговото право на неповредливост на домот било повредено, со тоа што полицијата влегла во неговиот дом и го истерала од епархиската зграда, која како што било утврдено од страна на домашните судови, служела и како место за негово живеење. Полицијата интервенирала на барање на МПЦ, но без наредба од страна на државен орган, што ја прави таквата интервенција спротивна на членот 181 (3) од Законот за сопственост и други стварни права.

ПРАВО

Жалителот тврдеше дека неговото истерување од епархиската зграда било спротивно на членот 8 од Конвенцијата, кој гласи:

„ 1. Секој човек има право на почитување на неговиот приватен и семеен живот, домот и преписката.

2. Јавната власт не смее да се меша во остварувањето на ова право, освен ако тоа мешање е предвидено со закон и е неопходно во едно демократско општество, во интерес на националната безбедност, јавниот ред и мир, или економската благосостојба на земјата, заради заштита од нереди или спречувањето на кривични

дела, заштитата на здравјето и моралот, или заштитата на правата и слободите на другите.“

(а) Произнесувања на странките

Владата се произнесе дека жалбата треба да биде одбиена поради неискористување на домашните правни лекови. Таа спореше дека жалителот иницирал граѓанска постапка заради нарушено владение, како сопственичко право, но дека тој пропуштил да бара заштита на правото на неповредливост на домот. Во оваа насока Владата тврди дека тој не го остварил своето право да поднесе кривична пријава согласно членот 145 од Кривичниот законик (види погоре) и пропуштил да бара надомест.

Жалителот го оспори приговорот на Владата. Тој тврди дека барал враќање на владението на неговиот дом според Законот за сопственост и други стварни права како единствено ефикасно средство во однос на правото на дом. Членот 145 од Кривичниот законик се однесува на неовластено влегување во дом, но не и на нарушување на владението и насилно истерување како во овој случај. Домашната судска пракса се однесува на кривични дела, предмет на приватна кривична тужба и соодветно на тоа, не биле релевантни за неговиот случај.

(б) Оценка на Судот

Додека во контекстот на машинеријата за заштита на човековите права правилото за искористување на домашните правни средства мора да се применува со определен степен на флексибилност и без прекумерен формализам, истата не бара единствено жалбените барањата да бидат доставени до надлежните домашни судови и да бидат искористени оние правни средства кои се дизајнирани за оспорување на спорните одлуките со кој наводно е повредено право од Конвенцијата. Вообичаено се бара исто така, жалбените наводи кои се планира да бидат истакнати на меѓународно ниво да бидат изнесени и пред истите тие судови, барем во суштина и во согласност со формалните претпоставки и временските рокови предвидени во домашното законодавство (види, меѓу многу други, *Fressoz and Roire v. France* [GC], no. 29183/95, § 37, ECHR 1999-I). Цел на правилото за искористување на домашните правни средства е да се овозможи на националните органи (пред се судските органи) да ги адресираат наводите за повреда на правата од Конвенцијата, и каде што тоа е соодветно, да досудат соодветен надомест, пред истите тие наводи да бидат изнесени пред Судот (види *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 152, ECHR 2000-XI). Се дотогаш додека на национално ниво постои правно средство кое им овозможува на националните судови да го адресираат барем во суштина тврдењето за повреда на право од Конвенцијата, таквото средство треба да биде искористено. Доколку жалбените наводи презентирани пред Судот не се изнесени, било експлицитно или во суштина, пред националните судови кога тоа било можно во случај на искористување на правно средство кое било на располагање на

жалителот, на националниот правен поредок му била ускратена можноста да го адресира прашањето на повреда на Конвенцијата, која правилото на искористување на домашните правни лекови има за цел да му ја даде. Не е доволно жалителот без успех да има искористено друго правно средство кое можело да ја укине спорната мерката по други основи кои не се поврзани со жалбените наводи за повреда на право од Конвенцијата. Жалбените наводи кои се однесуваат на повреда на Конвенцијата се оние кои морале да бидат изнесени на национално ниво, за да постои искористување на „ефикасните правни средства“. Би било спротивно на супсидиерниот карактер на механизмот воспоставен со Конвенцијата, доколку жалителот игнорирајќи ја можноста да се жали на повреда на Конвенцијата, би можел да се потпре на некој друг основ пред националните органи за да ја оспори спорната мерка, а потоа да поднесе апликација пред Судот заради наводна повреда на Конвенцијата (види, општо, *Azinas v. Cyprus* [GC], no. 56679/00, § 38, ECHR 2004-III). Истовремено, не постои обврска да се има пристап до правни средства кој се несоодветни и неефикасни (види *Dzeladinov и др v. Republic of Macedonia* (dec.), no. 13252/02, 6 March 2007).

Во постапката иницирана од страна на жалителот, тој барал, во согласност со членовите 182 и 184 од Законот за сопственост и други стварни права, судска заштита на наводното негово владение врз епархиската зграда. Постапката завршила со конечна одлука од 29 мај 2003 година во која Апелациониот суд во Скопје го одбил барањето на жалителот, бидејќи тој никогаш немал владение врз епархиската зграда, туку бил само детентор, односно прост држател. Судот пресудил дека разрешувањето на жалителот од неговата позиција повлекува губење на детенцијата, и притоа не се впуштил во расправа по предметот надвор од границите кои го надминуваат владението како сопственичко право. Точно е дека барателот се повикал на член 26 од Уставот во постапката пред домашните судови, но неговите аргументи во оваа насока биле со цел поддршка на неговиот главен тужбен навод, имено дека полицијата го нарушила неговото наводно владение без дозвола од страна на државен орган, туку на барање на Црквата. Таа референца била ирелевантна, бидејќи судовите во оваа посебна постапка која имала за цел да понуди судска заштита на последното мирно владение (член 184 од Законот за сопственост и други стварни права), немале надлежност да прибираат докази и да расправаат за неговото право на почитување на неговиот дом како "приватно право".

Судот забележува дека барањето на жалителот за враќање на владението можело, *in abstracto*, да доведе до негово физичко враќање во зградата на Епархијата, која, како што било утврдено од страна на домашните судови, служела и како место за негово живеење. Сепак, Судот не треба да одлучува за ефикасноста на овој лек во случајов, од причина што овој аспект на жалбата е во секој случај недопуштена поради следните причини.

Судот повторува дека тој има ограничена улога во однос на толкувањето и примената на домашното законодавство, што е примарно во

надлежност на домашните судови. Не наоѓајќи било какви индикации за арбитрерност во одлуката на Апелациониот суд, Судот смета дека наводите на жалителот согласно членот 8 од Конвенцијата кои се однесуваат на трајното губење на неговото живеалиште се очигледно неосновани.

Во однос на наводите на жалителот во врска со членот 8 од Конвенцијата дека полицијата се делувала несоодветно, и/или без законско овластување на 6 јули 2002 година, ставот на Судот е дека барањето на жалителот за враќање на неговото наводно владение не е соодветен и ефикасен правен лек во однос на неговите наводи за повреда на членот 8 од Конвенцијата. Овие постапки не биле соодветни за да се утврдуваат прашања кои се однесуваат на правото на жалителот за почитување на неговиот дом, вклучувајќи го и степенот на одговорност на Владата за било каква повреда. за кој било пречки. Жалителот, кој бил правно застапуван во текот на домашната постапка, требало да иницира парнична постапка за надомест на штета против Министерството, а согласно законот за облигациони односи. Таква тужба би им дала можност на судовите, да го решаваат конфликтот околу различно презентираната фактичката состојба (види „Факти,, погоре), да го утврдат степенот на одговорноста на државата за било каква повреда на неговото право на почитување на домот, и би можело да обезбеди надомест на штета за жалителот за наводната повреда на правата од членот 8 на Конвенцијата. Фактот дека постои признато уставното право на почитување на домот (член 26 од Уставот), како и право да се бара судска заштита во случај кога е повредено тоа право (член 50 од Уставот) ја потврдува ефикасноста на барањето за надомет на штета, кое можело да го обезбеди жалителот со декларативно и парично обештетување, за било каква повреда на неговото право на почитување на домот (член 189 од Законот за облигациони односи, наведен погоре).

Дополнително, Судот забележува дека жалителот пропуштил да бара утврдување на кривична одговорност на припадниците на полицијата согласно членот 145 од Законот за кривична постапка, и покрај можноста тоа да го стори согласно членот 16, 56 и 141 од Законот за кривична постапка. Домашната судска пракса покажува ефикасност на ваквото средство.

Следува дека жалбата мора да биде отфрлена согласно член 35 § § 1, 3 и 4 од Конвенцијата.

Од овие причини, Судот едногласно

Ја прогласува жалбата за недопуштена.

Claudia Westerdiek
Секретар

Peer Lorenzen
Претседател